

danske Folk ikke maa faa Oplysninger om Forholdene ved Grænsen.

Det foreliggende Lovforslag, der be-
staar af to Paragraffer, fordelte paa to
Linier, skal jeg ikke opholde mig videre
ved. Jeg skal kun omtale Motiverne til det.
I sin Forelæggelsestale udtalte den højt-
ærede Finansminister, at Forholdene i Øje-
blikket gør det nødvendigt at gaa til en Ud-
videlse af Bevogtningsmandskabet, hvor-
ved man sikrer denne Grænsebevogtning,
hvilket fra alle Sider anses for nødvendigt.
Hvis det virkelig var Tilfældet, skulde jeg
ikke komme videre ind derpaa. Men det
er jo Meningen, at det udvidede Grænse-
gendarmeri skal overtage Bevogtningen i
Stedet for den Infanteristyrke, der nu
ligger dernede, og der kan ikke være Tale
om, at det kan overtage hele denne
Grænsebevogtning. Jeg er ikke i Tvivl
om, at Grænsebefolkningen, i Særdeleshed
Husmødrene, kunde ønske snarest muligt
at blive fri for Indkvarteringsbyrden, der i
større eller mindre Grad har hvilet paa dem i
mere end 4½ Aar. Det er i Længden lidt
anstrengende at skulle sørge for Mad til
dobbelt saa mange Munde, som man er
vant til, selv om der ikke længere er for-
bundet økonomisk Tab dermed. Jeg er dog
ikke i Tvivl om, at den samme Befolkning
er klar over, at det er nødvendigt at holde
ud en Tid endnu, ikke mindst for deres
egen Skyld. Det er vist de færreste Med-
lemmer i dette Ting, jeg kan gerne sige i
Rigsdagen og Ministeriet, der kender For-
holdene ved Grænsen. Dem kan man ikke
lære at kende paa en Automobiltur nogle
Timer ad Veje, der gaar et Par Kilometer
Nord for Grænsen. I Øjeblikket foregaar
Bevogtningen foruden af Grænsegendarmeri-
et af den omtalte Styrke paa 1 700 Mand,
som det ærede Medlem fra Middelfart
nævnedes. Skønt jeg har faaet et andet Tal
opgivet, 2 100 Mand foruden ca. 300 Befalings-
mænd og 400 Dragoner, skal jeg dog
holde mig til det af det ærede Medlem
nævnte Tal, han er jo Medlem af Finans-
udvalget. Foruden de 1700 Mand er der et
temmelig talrigt Befalingsmandspersonale
til at foretage Inspektion af Vagterne. Som
Grænsebevogtningen nu er, er Afspærringen
ikke fuldstændig og kan ikke være det,
men der gaar dog ikke et Døgn, uden at der
tilbagevises mange, baade russiske Krigs-
fanger og andre, der søger at slippe over
Grænsen. Man har Eksempler paa, at de
ofte anvender Vold mod Posterne. Der er
endog en Soldat, der er blevet skudt gen-
nem Haanden i Kamp med en Vagabond,

og i et Tilfælde har man overfaldet en
Officer, der var paa Inspektion. Skulde
man saa virkelig for fuldt Alvor kunne mene,
at man kan erstatte den nuværende In-
fanteristyrke paa 1 700 Mand, som ikke en
Gang er nogen fuldt betryggende Afspær-
ring, med 288 nye Gendarmere! De nu-
værende Gendarmere tager jo ogsaa Del i
Grænsebevogtningen, det er kun Udvidelsen,
der skal erstatte den nævnte Infanteristyrke,
som skal hjempermitteres.

Jeg har hørt, at Tanken om at ombytte
Fodfolket med Grænsegendarmeriet er frem-
kommet, dels for at man kunde hjemsende det
Mandskab, der nu er ved Grænsen, dels for at
fremskaffe en billigere Ordning. Hvad det før-
ste angaar, maa man erindre, at det unge
Mandskab, der nu er stationeret ved Grænsen,
ikke har været til Tjeneste saa længe som
de ældre Hold, der har været indkaldt til
Sikringsstyrken, idet det endnu ikke har
været inde et Aar. Og hvad det andet an-
gaar, mener jeg, at der nu ved Midvirtertid,
hvor Arbejdsløsheden er saa stor, ikke er
nogen særlig Grund til at forøge de arbejds-
løses Tal ved at hjemsende et Par Tusinde
unge Soldater. Pengene kan sikkert bedre
anvendes som Løn til Soldaterne, end hvis
Stat og Kommune skal give dem ud til
Arbejdsløshedsunderstøttelse eller anden
Understøttelse. Skulde Regeringen imid-
lertid ville hjemsende det nuværende Be-
vogtningsmandskab, kan det erstattes med
de Rekrutbatailloner, hvis Uddannelse nu
er tilendebragt, og hvis Antal beløber sig
til ca. 4 000 Mand. Hele Grænsen har en
Længde af ca. 90 km, og Gendarmene kan lige
saa lidt som andre Mennesker undvære
Hvile og Søvn, ogsaa de maa inddeles i
Vagthold. Hver Gendarm vil da faa en halv
eller en hel Kilometer at passe, og det vil være
umuligt for dem under de nuværende For-
hold, særlig om Natten, da de Personer,
der har mest Interesse af at undgaa Lande-
vejen, altid søger at komme over Grænsen
ved Nattetid, og de er ikke altid gode at
have med at gøre. Naar saa Vagten skal
kalde den næste Post til sig, kan han være
slaaet ihjel mange Gange, inden denne
kommer. (*Stengetrik*: Ikke mere end en
Gang). Nej, rigtigt! Det er jo muligt, at
der ved den paatænkte Ordning kan op-
naas nogen Besparelse. Men er en saadan
Besparelse forsvarlig, naar man derved ud-
sætter Befolkningen i Grænseegnene for
overhaandtagende Vagabondering og berø-
ver dem den Følelse af Tryghed og Ro, som
den faktisk med den nuværende Ordning
af Bevogtningen har?